

GENERAȚIA FĂRĂ RĂMAS-BUN

Suntem generația fără angajament și fără profunzime. Profunzimea noastră este prăpastie. Suntem generația fără fericire, fără patrie și fără rămas-bun. Soarele nostru e minuscul, dragostea noastră groaznică și tinerețea noastră nu e de fapt tinerețe. Și suntem generația fără limită, fără inhibiții și ocrotire – izgoniți din țarul copilăriei într-o lume, care ne pregătește tocmai pentru ceea ce noi disprețuim.

Și nu ne-au binecuvântat cu nici un Dumnezeu, care să ne încălzească sufletele, când ni le răscolesc vânturile acestei lumi. Prin urmare suntem generația fără Dumnezeu, căci suntem generația fără angajament, fără trecut, fără recunoștință.

Și vânturile lumii, care au făcut din picioarele și inimile noastre niște țigani de pe străzile lor care ard și cu zăpada înaltă cât un om, ne-au transformat în generația fără rămas-bun.

Suntem generația fără rămas-bun. Nu putem trăi nici un rămas-bun, nu avem voie asta, căci pe drumurile rătăcite ale picioarelor noastre inimilor noastre împovărate li se întâmplă despărțiri nesfârșite. Sau inima noastră ar trebui să se unească cu noaptea, care oricum și ea dimineata își va lua rămas bun? Am suporta noi despărțirea? Și dacă am vrea să trăim despărțirile ca și voi, care nu sunteți ca noi și le-ați savurat cu fiecare secundă, atunci s-ar putea întâmpla ca lacrimile noastre să provoace un flux, căruia nici un dig, construit el chiar și de strămoșii noștri, să nu-i reziste.

Nu vom avea niciodată forța, să trăim despărțirea,

* WOLFGANG BORCHERT (20 mai 1921, Hamburg, 20 noiembrie 1947, Basel). Poet, prozator și dramaturg german. Este unul din cei mai cunoscuți autori ai „literaturii ruinelor”, „Truemmerliteratur”, o epoca literară scurtă de după al doilea război mondial, marcată de orașe distruse, familii dezmembrate și ororile războiului. Opera lui Borchert e compusă din nuvele, poezii și drame. E o operă umanitaristă de factură lirico-simbolică, descriind drama tineretului german în timpul celui de-al doilea război mondial. Nuvele: *An diesem Dienstag*, 1947 - *În această zi de marți*; *Die Hundebume*, 1947 - *Păpădia*. Teatru: *Draussen vor der Tuer*, 1947 - *Afară, în fața ușii*. Lirica: melancolică cu accente expresioniste: *Laterne, Nacht und Sterne*, 1946 - *Lanternă, noapte și stele*. Mare succes a avut drama sa, *Draussen vor der Tuer - Afară, în fața ușii*, în care tratează într-un mod cutremurător probleme psihologice ale tinerilor soldați, întorși acasă din război. Borchert, grav bolnav, moare cu o zi înainte de radiodifuzarea piesei sale de teatru în Hamburg, la frageda vârstă de 26 de ani. Moartea prematură a lui Wolfgang Borchert a rețezat un talent excepțional în plină dezvoltare. Mesajul său a fost receptat de cunoscutul *Grup 47, Gruppe 47* cât și de alți scriitori din diferite țări, constituind și astăzi un impresionant memento.

aflată la fiecare kilometru pe străzi, așa cum ați trăit-o voi.

Nu ne spuneți, pentru că inima noastră tace, că inima noastră n-ar avea voce, căci ea n-ar vorbi de niciun angajament și de niciun rămas bun. Dacă inima noastră ar sângera la fiecare despărțire, pe care o trăim, profund, trist, consolându-se, atunci ar putea să se întâmple, căci despărțirile noastre sunt ca o legiune contra alor voastre, ca țipătul inimilor noastre sensibile să fie așa de puternic, încât voi noaptea stând în paturile voastre să vă rugați la Dumnezeu pentru noi.

De aceea suntem noi generația fără rămas-bun. Noi negăm despărțirea, o lăsăm dimineata să doarmă, când plecăm, o evităm, nu o risipim – o păstrăm pentru noi și pentru cei de la care ne luăm rămas bun. Dispărem ca niște hoți, nerecunoscători, recunoscători și luăm dragostea, lăsând acolo despărțirea.

Suntem plini de-ntâlniri, întâlniri fără durată și fără rămas-bun, ca și stelele. Ele se apropie, se află la câteva secunde-lumină una de cealaltă, se-ndepărtează din nou : fără urmă, fără angajament, fără rămas-bun.

Ne întâlnim sub catedrala din Smolensk, suntem un bărbat și o femeie - și apoi dispărem.

Ne întâlnim în Normandia și suntem părinți și copil – și apoi dispărem.

Ne întâlnim într-o noapte pe malul unui lac din Finlanda și suntem îndrăgostiți - și apoi dispărem.

Ne întâlnim pe o proprietate în Westfalia și suntem iubitori ai vieții și convalescenți - și apoi dispărem.

Ne întâlnim într-o pivniță din oraș și suntem oameni înfomețați, obosiți și primim pentru nimic un somn pe săturate - și apoi dispărem.

Ne întâlnim prin lume și suntem om cu om – și apoi dispărem, căci suntem fără angajament, fără atașament și fără rămas-bun. Suntem o generație fără rămas-bun, care dispăre ca hoții, pentru că se teme de țipătul propriei ei inimi. Suntem o generație, care nu se întoarce acasă, căci nu avem pentru ce să ne întorcem acasă și nu avem pe nimeni, căruia să-i încredințăm inima noastră - astfel am devenit o generație fără despărțire și fără întoarcere acasă.

Dar suntem o generație a viitorului. Poate suntem o generație plină de viitor pe o stea nouă, într-o viață nouă. Plină de viitor sub un soare nou, în inimi noi. Poate suntem plini de viitor pentru o dragoste nouă, un răs nou, un Dumnezeu nou.

Suntem o generație fără rămas-bun, dar știm că orice viitor ne aparține.

Prezentare și traducere de LAURA IULIA POGAN